

Cuprins

în caz că ți se face somn mai devreme / 5
când eram mic, visam să fiu și mai mic... / 7
o, cât aș dori acum să mă rog. dar în loc de asta... / 9
de vreo trei luni, mâna stângă îmi tremură tare... / 11
stăteam așa și mă-ntrebam de ce o fi atât de scumpă sticla de bere... / 15
primăvara devreme, oamenii dorm mai mult... / 16
pentru toată lumea, mâine va fi o zi mare. / 17
când aflî, aproape din leagăn... / 18
îmi place camera ta, are ușă și fereastră... / 20
la ce să-nchid cu cheia? doar nimeni nu-mi bate... / 22
o-nfrigare înghețată-mbracă... / 23
până la doi-trei ani, îngerul tău... / 24
întunericul e doar o neputință a ochiului, nu a luminii... / 26
lumină cu vene aurii și groasă ca funia... / 27
dumnezeule, e deja nouă dimineața și e mâine... / 29
copilul nostru se pregătește de război... / 30
după ce m-am holbat în noaptea de crăciun... / 31
am 52. o mai fi mult până la capăt?... / 32
clope / 33
locul unde a încremenit marea / 34
om de zi, om de noapte / 36
dumnezeul tramvaiului 40 / 38
cartea / 40

romi / 42
vioara / 45
cântec de leagăn / 47
dorm de două zile. m-am trezit degeaba... / 49

și cei din urmă vor fi cei din urmă / 51
dacă n-aș fi fost silit să vorbesc... / 53
din pricina prea deselor revelații, timpanele... / 55
când am auzit că va trece pe șoseaua noastră... / 57
îngrozit că fiul va muri... / 59
faptul că nu poate dormi ca tot omul, pe spate... / 60
cei care cred sunt mai frumoși, chiar dacă... / 61
acestea sunt simțurile mici:... / 62
un fir de nisip înfășurat într-o sută de piei
de vită... / 63
am închis și-am zăvorât cum nu se putea
mai bine... / 64
într-o noapte ca asta, nici prea vârtoasă, nici prea
zbuclumată... / 65
deși, spune el, acesta este chiar sfârșitul... / 67
amicul meu e măcelar din tată-n fiu... / 68
norocoase sunt țările care nu există... / 69

potriviri după alecsandri & co. / 71
din văzduh, cumplita iarnă cerne norii
de zăpadă... / 73
perdelele-s lăsate și lămpile aprinse... / 74
zi cu stele, ger cu neguri, hai, iubită,
la primblare... / 75
du-te în afumătoare, printre cămuri desfrânate... / 76
apocalipsa vine la pachet... / 77

dincolo / 79
sunt douăzeci de ani de când dincolo
a dispărut... / 81
Până să ajung în așezarea asta, în urmă
cu patru... / 83

singurătatea la paris e amabilă și nemiloasă... / 88
atunci când îți vei toci toate simțurile,
vei scrie... / 90
stau pe vârf și nu văd nimic... / 91
mă duc pe un pământ străin și bocesc... / 92
crezi că ne vom mai întâlni... / 93
cu acești ochi, cu care n-am văzut... / 95

dacă n-aş fi fost silit să vorbesc,
n-aş fi vorbit niciodată.
până la şase ani nu mi-au cerut-o
şi a fost bine, pentru că stăteam sub vorbire
ca sub un clopot de fontă perfect ermetic.

ascundeam acolo o ştiinţă
pe care, la şase ani, m-au silit să o pierd.
îl vedeam pe înger nu în somn, ci aievecă,
ziua-n amiaza mare,
când realitatea e de netăgăduit.

nu i-am iertat nici pentru faptul
că m-au dat la şcoală,
unde a trebuit să vorbesc,
iar mai târziu să mă străduiesc să le semăn
celorlalţi, care vorbeau de zor
şi dădeau din mâini şi din picioare,
năucindu-mă cu viaţa lor.

chiar şi astăzi vorbesc doar cu spaimă,
pentru că locuiesc tot acolo, sub clopot,
iar vorbirea îmi face rău.
n-am nimic de spus în vorbire umană,
unde totul este întâmplare şi zarvă.

mă prefac însă cu o anume dibăcie
că vorbesc, iar afară se aud
sunete aproape omeneşti,
dar în gâtlej e un muget analfabet şi inform,

care n-are de a face cu vorbitul.
mai rău e însă că știința tăcerii mele s-a dus,
s-a dus și îngerul care mi-a stat
la căpătâi până la șase ani,
s-a dus și omul care putea fi alt om,

tăcând în așa fel încât la capătul
multor ani de muțenie, să poată dezvălui
știința cea mai neiertătoare a științelor,
singura care ar fi putut face moartea mai suportabilă
și mașinile mai îngăduitoare.

din pricina prea deselor revelații, timpanele
îi s-au bulbucată, ochii i-au ieșit din orbite, gura s-a
schimonosit.

însă, la vremea când l-am cunoscut,
carnea încă-i clocotea de febre.

l-am rugat să-mi vorbească
măcar despre una dintre
viziunile sale.
n-a fost în stare.
nu-și aducea aminte de nimic.

dar în timp ce găfâia de neputință,
m-a cuprins o fericire arzătoare,
o beție pe care alcoolurile
nu mi-au dăruit-o niciodată.

n-am îngenuncheat, ca să nu mă dau în vileag.
am ieșit ca după o întâlnire oarecare,
dar acasă am hohotit ca un copil,
iar în acea noapte, carnea mea a luminat ca o lampă.
n-am vrut să mă trezesc când m-am trezit.

când am auzit că va trece pe șoseaua noastră,
ne-am bulucit din bună-dimineța
de-a lungul ei, pentru că nu se-ntâmplă
prea des ca unul precum el să treacă
pe o șosea ca asta de la noi.

ne-am pregătit de săptămâni întregi
pentru această unică-ntâlnire,
zile și seri și nopți și zile iar.
cum să nu treacă dac-a zis că trece?
doar nu l-am așteptat atâta-n van.

în prima zi l-am așteptat să treacă
plini de o voioșie fericită.
dar ea s-a scurs și el n-a apărut,
așa că seara nu ne-am dus acasă,
la șapte kilometri depărtare,

fiindcă a doua zi putea să treacă
și noi să n-apucăm să fim de față.
am stat deci peste noapte lângă drum,
convinși că doar o pură întâmplare
l-a-mpiedicat să treacă-n prima zi.

n-am fost mai norocoși nici într-a doua
și nici în cele care i-au urmat,
dar ne-am încrâncenat să nu plecăm.
în schimb, am poruncit să ni se-ducă
de-acasă tot ce se putea aduce.

am strămutat lângă șosea cu-nctul
vite și porci și vinuri și copii,
cu gândul că nu poate să-ntârzie
la nesfârșit și că în dimineața
care urma desigur va sosi.

numai că într-o seară când și vite,
și vinuri, ba și pâini s-au isprăvit,
am hotărât să dăm din nou pe-acasă,
cu gând să ne întoarcem cu provizii
în toiul dimineții următoare.

și ne-am întors, ba chiar foarte devreme,
dar când ne-am arătat lângă șosea,
cei treji ne-au spus că el deja trecuse
și că trecuse-atât de dimineață,
încât nici nu-l putuseră vedea.

de asta, când am revenit acasă,
nu era casă unde ne-am întors
și ne-am mutat cu toții la șosea,
pe unde măcar trec din când în când
greoaie camioane prăfuite.

le salutăm redeșteptând speranța
că-ntr-unul dintre ele, într-o zi,
va trece el, cum a trecut pe vremuri
și în sfârșit îl vom putea zări.